

prima instanță: N. Simciuc

dosarul nr. 3ra-393/14

Instanța de apel: V. Pruteanu, M. Guzun, Iu. Cimpoi

Î N C H E I E R E

26 martie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Valentina Clevadî, Ion Corolevschi

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Gheorghe Mârzenco, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Gheorghe Mârzenco împotriva Aparatului Președintelui Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ, restabilire la lucru, încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru, recunoașterea drept vechime în muncă în funcția publică perioada de absență forțată de la lucru și repararea prejudiciului moral, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 20 noiembrie 2013, prin care a fost respins apelul declarat de către Gheorghe Mârzenco și au fost menținute hotărârea Judecătoriei Buiucani municipiul Chișinău din 15 iulie 2013, prin care acțiunea a fost respinsă și încheierea Judecătoriei Buiucani municipiul Chișinău din 31 mai 2013, prin care a fost respinsă cererea de recuzare a judecătorului Natalia Simciuc,

c o n s t a ț ă:

La 04 septembrie 2012, Gheorghe Mârzenco a depus cerere de chemare în judecată împotriva Aparatului Președintelui RM cu privire la contestarea actului administrativ, restabilire la lucru, încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru, recunoașterea drept vechime în muncă în funcția publică perioada de absență forțată de la lucru și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 06 iunie 2012, prin ordinul nr. 06/3-01-79, a fost eliberat din funcția de consultant principal în Serviciul de presă al Aparatului Președintelui RM în temeiul art. 63 alin. (1) lit. c), art. 42 alin. (3), (4) și (6) și art. 43 alin. (3) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, în legătură cu aprobarea noii structuri organizatorice a Aparatului Președintelui RM, precum și modificarea statutului de personal, urmare a aprobării statutului de personal din 26 aprilie 2012.

Menționează că ordinul enunțat i-a fost adus la cunoștință în ziua emiterii lui, adică pe 06 iunie 2012.

Consideră că eliberarea sa din funcție este ilegală.

Susține că în ordinul de eliberare din funcție menționat a fost invocat că el se eliberează din funcție începînd cu 06 iunie 2012, pe cînd art. 63 alin. (1) lit. c) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public prevede expres că persoana/organul care are competența legală de numire în funcție va dispune

eliberarea din funcția publică, prin act administrativ, care se comunică funcționarului public în termen de 5 zile lucrătoare de la emiterea, însă anterior datei eliberării din funcția publică. Astfel, ordinul pîrîtului nr. 06/3-01-79 din 06 iunie 2012 trebuia să-i fie adus la cunoștință cu cel puțin o zi lucrătoare pînă la data eliberării din funcția publică, însă ordinul enunțat i-a fost adus la cunoștință doar la data emiterii, adică la 06 iunie 2012.

Afirmă că la eliberarea sa din funcție, pîrîtul a neglijat prevederile art. 63 alin. (4) din Legea menționată, care stipulează că în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. c) și d), în perioada de preaviz, dacă în cadrul autorității publice există funcție publică vacantă corespunzătoare, funcționarul public este transferat, în interesul serviciului sau la cerere, în această funcție, însă el a fost eliberat din funcție fără a i se propune ocuparea altei funcții corespunzătoare, deși ar putea activa în orice subdiviziune a Aparatului Președintelui RM, în virtutea studiilor și experienței de muncă în serviciul public, fapt susținut și de gradul de calificare „consilier de stat, clasa II”, pe care îl posedă.

Invocă că o funcție corespunzătoare de consultant principal în Serviciul de presă al Aparatului Președintelui RM a rămas vacantă imediat după eliberarea sa din funcție. Această funcție este tocmai funcția, pe care el a ocupat-o pînă la eliberarea ilegală din 06 iunie 2012.

De asemenea, invocă că el nu s-a adresat către angajator cu nici o cerere de demisie.

La 27 iunie 2012, el s-a adresat către Aparatul Președintelui RM cu o cerere prealabilă, în care a indicat ilegalitatea ordinului nr. 06/3-01-79 din 06 iunie 2012 și a solicitat restabilirea în funcția, pe care a ocupat-o și care la acel moment era vacantă.

La 26 iulie 2012, el a fost invitat de către Secția personal și a avut o convorbire la nivelul conducerii Aparatului Președintelui RM în vederea restabilirii sale în funcția ocupată pînă la 06 iunie 2012, însă la 10 august 2012, a primit răspuns din partea Aparatului Președintelui RM privind refuzul restabilirii sale în funcție.

Prin urmare, solicită anularea ordinului Aparatului Președintelui RM nr. 06/3-01-79 din 06 iunie 2012 „Cu privire la eliberarea din funcție a domnului Gheorghe Mârzenco”, restabilirea sa în funcția de consultant principal în Serviciul de presă al Aparatului Președintelui RM sau în altă funcție similară în cadrul Aparatului Președintelui RM, încasarea salariului mediu pentru absența forțată de la lucru, începînd cu 06 iunie 2012, recunoașterea drept vechime în muncă în funcția publică perioada de absență forțată de la lucru, începînd cu 06 iunie 2012 și pînă la restabilirea sa în funcție, repararea prejudiciului moral în mărime de 200 salarii medii ale sale pe perioada eliberării din funcție și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 29 octombrie 2012 acțiunea a fost respinsă ca fiind depusă tardiv.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 20 martie 2013 a fost admis recursul declarat de către Gheorghe Mârzenco, casată hotărârea primei instanțe și trimisă pricina spre rejudecare după competență la Judecătoria Buiucani mun. Chișinău.

Pe parcursul judecării pricinii Gheorghe Mârzenco și-a concretizat pretențiile, solicitând anularea ordinului Aparatului Președintelui RM nr. 06/3-01-79 din 06 iunie 2012 „Cu privire la eliberarea din funcție a domnului Gheorghe Mârzenco”, restabilirea sa în funcția de consultant principal în Serviciul de presă al Aparatului Președintelui RM sau în altă funcție similară în cadrul Aparatului Președintelui RM, încasarea salariului mediu pentru absența forțată de la lucru, începând cu 06 iunie 2012, inclusiv primele și indemnizațiile de serviciu, recunoașterea drept vechime în muncă în funcția publică perioada de absență forțată de la lucru, începând cu 06 iunie 2012 și pînă la restabilirea sa în funcție, repararea prejudiciului moral în mărime de 200 salarii medii ale sale pe ultimul an calendaristic (începând cu 01 ianuarie 2012) pînă la eliberarea din funcție, obligarea pârâtului de a-și cere scuze prin scrisoare oficială pentru emiterea ordinului ilegal de eliberare din funcție și pentru prejudiciul moral cauzat și încasarea cheltuielilor pentru tratament în sumă de 723 lei, precum și a celor pe care le va suporta ulterior și a cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 31 mai 2013 a fost respinsă cererea de recuzare a judecătorului Natalia Simciuc ca fiind neîntemeiată.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 15 iulie 2013 acțiunea a fost respinsă ca tardivă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 noiembrie 2013 a fost respins apelul declarat de către Gheorghe Mârzenco și au fost menținute hotărârea și încheierea primei instanțe.

La 03 februarie 2014, în termenul prevăzut de lege, Gheorghe Mârzenco a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârilor judecătorești și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

Recurentul Gheorghe Mârzenco, în motivarea recursului, a indicat că nu este de acord cu hotărârile judecătorești, deoarece acestea au fost adoptate cu abateri de la legislație.

Menționează că prima instanță a concluzionat că el urma să se adreseze în instanța de judecată imediat ce a făcut cunoștință cu ordinul de eliberare din funcție, fără a respecta procedura prealabilă, însă această concluzie este greșită, fiind aplicată eronat legea, deoarece art. 17 din Legea contenciosului administrativ prevede că cererea prin care se solicită anularea unui act administrativ sau recunoașterea dreptului pretins poate fi înaintată în termen de 30 zile, în cazul în care legea nu dispune altfel. Acest termen curge de la data primirii răspunsului la cererea prealabilă sau de la data comunicării refuzului de soluționare a unei cereri prin care se solicită recunoașterea dreptului pretins.

Susține că instanța nu a făcut trimitere la vreo prevedere concretă a unei legi, care ar prevedea termenul obligatoriu de 30 zile pentru adresarea în judecată, fără respectarea procedurii prealabile.

Afirmă că referirea primei instanțe la Codul muncii este greșită, deoarece în cazul care se invocă lipsa procedurii prealabile în Codul muncii, atunci art. 355 din Codul muncii prevede că cererea privind soluționarea litigiului individual de muncă se depune în instanța de judecată, în termen de un an de la data cînd salariatul a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului său.

Invocă că instanța, la examinarea pricinii, urma să aplice prevederile art. 14 din Legea contenciosului administrativ. Or, anume prevederile art. 14 din Legea menționată au fost respectate de către el, totodată, fiind respectat și termenul de adresare în judecată prevăzut de art. 355 din Codul muncii.

Mai invocă că în speța dată, este aplicabil și art. 233 din Codul civil, care prevede că persoana îndreptățită are dreptul să ceară anularea actului juridic în termen de 6 luni de la data cînd a aflat sau trebuia să afle despre temeiul anulării.

Menționează că instanța de apel a examinat pricina în lipsa sa, el nefiind citat legal despre ședința de judecată din 20 noiembrie 2013.

Susține că în ședința instanței de apel din 20 noiembrie 2013 reprezentantul intimatului a participat în baza unei procuri nevalabile. Or, în procura eliberată de Aparatul Președintelui pe numele Olgăi Lupoi la 25 octombrie 2012 nu a fost indicat termenul de valabilitate, iar conform art. 254 alin. (1) din Codul civil, dacă termenul nu este indicat în procură, ea este valabilă timp de un an de la data întocmirii.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) prevede că săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Gheorghe Mârzenco nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că procedura

admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că instanța de apel și prima instanță au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate și au aplicat corect normele de drept material, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul lui Gheorghe Mârzenco ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul lui Gheorghe Mârzenco se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu

Valentina Clevadi

Ion Corolevschi